

Nr 17.

Av herr **Indebetou**, om ändring i 13 § mom. 1 c) i förordningen med tulltaxa för inkommande varor.

I Kungl. Maj:ts nådiga förordning af den 9 juni 1911 med tulltaxa för inkommande varor finnes bland annat närmare angivet, vad som bör iakttagas från såväl varuägaren som fartyg för erhållande av restitution av tullmedel vid utförsel sjöledes från stapelstad av varor tillverkade av utländskt råämne. Bland dessa bestämmelser är det särskilt tillämpningen av § 13 mom. 1 c), som vid många tillfällen förorsakar sjöfarten afsevärda utgifter utan att densamma för tullverkets bevakning torde vara nödvändig. Jag syftar därvid på följande bestämmelse, som återfinnes i sista stycket af nämnda paragraf mom. 1 c:) »därest utförseln skett i passagerarefartyg, som efter förut kungjord turlista gör reguljära resor och äger en dräktighet af 30 ton eller därutöver, må utförseln anses behörigen styrkt, då densamma verificeras genom anteckning å fartygets tullpass samt vederbörande tullbetjants intyg, att exportvaran med orubbad tullförsegling blifvit under hans tillsyn i fartyget inlastad och fartyget av honom bevakat intill dess avgång; skolande, därest annan svensk tullplats under resan anlupits, jämväl intyg av därvarande tullbevakning bifogas, att fartyget därstädes bevakats och att varan med orubbad tullförsegling därifrån avgått.»

På sätt denna bestämmelse tolkats med till synes full rätt och även hittills tillämpats hava fartygen av tullverket debiterats för bevakningskostnad under hela den tid det legat i annan under resan anlupen svensk tullplats även om det restitutionsgods, bevakningen avsett, varit inlastat i ett särskilt fartygsrum, varå förseglingen ej rubbats under fartygets uppehåll i sådan hamn. Huruvida en sådan dubbel försiktighet från statens sida med både tullsigill och ständig bevakning å restitutionsgods verkligen är behöfvlig, torde med fullt fog kunna ifrågasättas. I stället torde det vara tillfyllest, om vederbörande tullmyndighet å platsen tillsåge, att tullförseglingen vore orubbad såväl vid fartygets ankomst till som vid dess avgång från hamn.

Häremot torde vilja göras den invändningen, att en sådan enkel tillsyn ej kan förhindra, att det till restitution anmälda godset helt eller del-

vis ilandföres före fartygets ankomst till destinationsorten. Men även om så bleve fallet kan staten ej härigenom tillskyndas någon förlust, utan bleve följden av ett sådant tillvägagångssätt endast att exportören förverkade sin rätt till tullrestitution å sitt fabrikat, och rederiet gjorde fraktförlust samt befälhavaren måhända ådömdes böter för brott av tullförsegling. Ingendera av dessa i restitutionsförfarandet intresserade parter kunna således hava någon fördel av att ett tullförseglingsbrott äger rum och att varan i land föres. Däremot bleve staten den enda vinnande parten härpå, emedan den härigenom undginge sin åtagna skyldighet att erlægga viss restitution av det en gång för råvaran bekomna tullbeloppet. För att i någon mån belysa, vilka olägenheter den nuvarande bestämmelsen förorsakar sjöfarten, torde här i korthet böra framhållas, hurusom det nyligen inträffat att ångare i reguliär fart från Göteborg till utlandet med angörande av mellanliggande hamnar fått vidkännas bevakningskostnader å i särskilt förseglat rum inlastat restitutionsgods till högre belopp än själva frakten därför till utlandet utgjort.

Dylika missförhållanden, som ganska ofta inträffa, komma säkerligen att i längden omöjliggöra medtagande av mindre partier restitutionsgods å svenska fartyg, som för uppehållande av sin trade på utlandet äro tvungna anlöpa mellanliggande svenska hamnar. En sådan eventualitet bleve uteslutande till förmån för direkt på utlandet gående fartyg men till nackdel ej blott för den svenska sjöfarten utan även för den svenska exportindustrien, som härigenom sannolikt tvingades betala högre frakter än nu till sådana utan konkurrens varande utländska rederier i reguljär fart.

Under återopande av vad jag här anfört, får jag anhålla,

att Riksdagen ville besluta följande ändrade lydelse av § 13 mom. 1 c) i Kungl. Maj:ts nådiga förordning av den 9 juni 1911: »c) att utförseln verificeras genom intyg — — — skoland, därest annan svensk tullplats under resan anlupits, jämväl intyg av därvarande tullbevakning bifogas att varan med orubbad tullförsegling därifrån avgått».

Stockholm den 20 januari 1914.

E. Indebetou.